

Менгүшъ* **Мангүшъ*** (*menouch, s. p. Boucle d'oreilles*) с. ж. серьга, ум. **Менгүшче**. обыкновенно во мн. ч. **Менгүше** 1) серьги (син. обечи): Како бѣше лепа и убава, Така бѣше лепо промената, А на уши стребрени менгюши. *М. 418.* Злати мингюши драгчыхъ. *Ч. 302.* Хубавица-та вади си изъ уши-тѣ златни-тѣ менгюше. *Тб. 16.* Два мингюша на келяви уши, Жалти чехли на спукани пете. *З. 226.* Также примѣнительно къ цвѣткамъ вербы, орешника и пр.: Рѣсни думать на висулките, които другоаче думать мингюши, дѣто когато върбата, лѣската, орѣха цафнатъ и повисватъ едни длѣгнести зелени висулки. *Моминска сѣла, Бѣлсково. 33. 2)* названіе цвѣтка.

Менгүшка с. ж. родъ курицы: Трека вечеръ вечерафме Три кокошки менгюшки. *М. 401.*

Мендѣръ* с. м. тоже что миндѣръ: А излези на налани — шиклосани, Со мендери испослани. *М. 588.*

Мендизинъ* (*muhendis et muhendiz s. a. formé du s. pers endāzē. 1. Géomètre. 2. Ingénieur*) с. м. инженеръ: Въ цѣло-то ни отечество на да ли ще са намѣри ни единъ Българинъ инджинеринъ (мендизинъ). *Л. Д. 1875 р. 31.*

Мендухія* с. ж. старинная турецкая монета (*Ястребовъ, Обычаи и тѣсни тур. Сербовъ стр. 366*): Сто бѣли карагрошеви, Дваесетъ и петъ хаерли, И триесетъ мендухii. *М. 355.*

Мѣнеженъ пр. обручальный: Мѣнежны прѣстень. *Пк. 109.*

Мѣнежникъ с. м. участвующій при обрядѣ обрученія (ср. мѣнежъ).

Мѣнежъ с. м. обмѣнъ свадебныхъ даровъ, обрядъ обрученія: Къту ся съгласятъ и двѣ страны за „сватовщинъ“ упрѣдѣлятъ днь за „мѣнежъ“. — По свършванье пиршества призовавать дѣвица, да цѣлуни рѣжъ на момковы домашны и сродны мѣнежницы, кои ѹ даватъ отъ момкова страна прѣстень златъ или сребрънъ, или гривны сребръны. Родители же момины даватъ отъ момина страна прѣстень или гривны. А дѣвойка провожда момку „смѣсна кытка“ хубаво напыченъ и свързанъ съ чървена копринъ и злато въ знакъ любви по старо-българскому обычаю. *Пк. 104.* Това е селскы българскы мѣнежъ отъ „мѣненія прѣстения“. *Пк. 104.*

Менекше* (*beneficè, subs. p. comm. menekchè Violette*) с. с. фіалка: Да му дава да піе топло отъ попаренъ ружъ, или отъ менекше или слѣзь. *Л. Д. 1871 р. 137.*

Мензилъ* (*menzil s. a. 1. Lieu où l'on descend, où l'on fait halte. 2. Auberge, hôtel. 3. Station journée. 4. Station de la lune. 5. Poste*) с. м. почта; станція: Той отишълъ съ курьерскы коньѣ (съ мензилъ